

MARCSÁK GERGELY

MÁTYÁS ANYJA PRÁGÁBAN

kárpátaljai ballada

*Szilágyi
Erzsébet
Kérvényét megírta,
Tanárság
Terheit
Tovább már nem bírta.*

*Raktáros
Munkás most
Prága városában,
Fia s a
Nagyszülők
Ülnek otthon hárman.*

*Olykor, ha
Beszélnek
Viberen vagy Skype-on,
Mindig csak
Azt kéri
Fiától, hogy várjon:*

*„Nem fizet
Az apád
Gyerektartást, Mátyás,
Tudod, hogy
Utolsó
Részeges és kártyás.*

*„Csak tanulj
És légy jó,
Az egekre kérlek.*

*Százhúsra
Rúgnak most
Itt az órabérek,”*

*„Küldök pénzt
Hóvégén.
Mindet félrerakom.
S karácsony
Tájékán
Lesz pár szabadnapom.”*

*Hóvégén
Erzsébet
Számlálgatja pénzét,
Prágai
Bankok közt
Gyanakodva néz szét.*

*„Húszezer
Koronám
Otthoni számlára
Melyikük
Utalja,
S vajon mi az ára?”*

*„Utaljuk,
Utaljuk,
De miénk a fele.”
Az asszony
Azt hiszi,
Szórakoznak vele.*

*„Utaljuk,
Utaljuk.
Ötezer a költség.”
„Sok pénzük,*

*Kívánom,
Patikára költsék.”*

*Könnyezve
Csatangol,
Égig ér keserve.
Szegény most
Úgy érzi,
Nagyon át lett verve.*

*Károgón
Közeleg
Egy fekete holló,
Mint Hitchcock
Madara,
Vagy ahhoz hasonló.*

*Bölcsészként
Magyart is
Oktatott Erzsébet,
Az arca
Földerül,
Dereng a történet.*

*Tudja ő
Pontosan,
Hogy járt névrokona,
S pénzét a
Madárnak
Önként adja oda.*

*Világít
Már a hold,
Éjfél is elmúlt tán.
Mátyásunk
Felriad –
Kocognak ablakán.*

„Ki kopog
Ilyenkor?
Ne már, ez egy holló?
Csőrében
Papíros,
Vagy ahhoz hasonló.”

Pecsétje
Szigonyos,
Cirill az írása.
Hadkie-
gészítő
Szíves meghívása.

DOVBUS

*Pálinkaszagot lehel a téli éjbe
a csendes korcsma nyitva felejtett szája.
Gyomrában a csapos, hét-nyolc bágyadt legény,
s egy oprisok rabolta frigyefalvi kályha.*

*Felkapják fejüket a szótlan zsellérek,
lövés dördül – a hegyen hajdúcsapat jár.
Fordítja lovát a Csornohora felé
és vágat a hóban minden úzótt betyár.*

*Az marad csak higgadt, kit folyton hajszolnak,
akin nem fog soha törvényszolgák ölme,
mert őt, ha feléje járőr közeledne,
emberi beszédű szarvas inti óva.*

*Oleksza Dovbus karcsú lovas szánján
kísértétként halad holdfényes völgyön át.
Lábára terített cserge alá rejti
kereskedőktől csent két kovás pisztolyát.*

*Utolsó útja ez, érzi már előre,
árulás, cselszövés nem kerüli őt sem.
Mögötte ládákban minden lopott java,
rejtekhelyet keres annak ráérősen.*

*Előtte sziklafal, mögötte fenyvesek,
s a távolban hirtelen trembita szólal.
Két nemes kancája prüszkölve hőköl –
Dovbus előtt megnyílt a csupaszigetoldal.*

*E barlangba hordja megannyi aranyát,
mázsás súlya alatt reszket vaskos karja.
S egy apjától örökölt bársony lobogóval
a kincsesládákat szépen letakarja.*

*Vérvörös nap kel a hajnal szürke egén,
sír a kárpáti szél, sír az erdei vad,
útvárába állna, mert Oleksza Dovbus
karcsú lovas szánján a vesztébe szalad.*

*Vesztébe rohan, de visszatér a lelke
meglátni, kincsére bárki rátalált-e.
Kezével a bársony lobogót simítja,
s hímzett arany betűit: Pro Libertate.*